

[Justitsministeren.]

særlig henviste til, har studeret den nyere tyske Lovgivning, men jeg tør forsikre det ærede Medlem om, at jeg i hvert Fald har studeret disse Problemer og haft min Opfattelse af dem, længe før der overhovedet var Tale om den nævnte tyske Lovgivning. Allerede i det Arbejde, jeg talte om, fra 1919—20, var jeg inde paa de samme Problemer, og Spørgsmaalet bliver alene: Hvor langt er Videnskaben og Arvelighedsforskningen kommet i det givne Øjeblik, og hvilket Ansvar tør de paagældende Læger og Arvelighedsautoriteter tage for en Lovgivning paa det givne Tidspunkt? Det er efter min Opfattelse for Danmarks Vedkommende fuldkommen uafhængigt af, hvad man mener i tysk Lovgivning, saa derfor maa jeg ganske tilbagevise den ærede Ordfører for Venstre, naar han mener, at Grundlaget for dette Lovforslag er de to tyske Love.

Derimod kan jeg ikke benægte, at der *tilsyneladende* har været en Uoverensstemmelse mellem Socialministeriet og Justitsministeriet. I *Realiteten* har der ikke været det, men jeg indrømmer, at der er sket en Fejl ved Bemærkningerne til § 1, idet disse er skrevet for kortfattet. Det kan jo ikke formoder jeg da — være de ærede Ordførere for Oppositionens Mening, at jeg ikke skulde have Kendskab til disse Forhold. Det vilde være mig selv; jeg ramte med disse Udtalelser, for allerede dengang var Socialministeriet af den Opfattelse, at man ikke kunde tage blinde, døve og talelidende med efter Arvelighedsforskningens nuværende Trin. Men jeg indrømmer altsaa, at der er sket en Fejl, idet dette er skrevet alt for kort og maa give det Indtryk, at Socialministeriet, i Modsætning til Retslægeraadet, havde en Opfattelse, det ikke har. Jeg ved ikke, hvorfor jeg ikke skulde gøre denne Indrømmelse, og det var netop af Hensyn dertil, jeg sagde til Socialministeren, da han gjorde mig opmærksom derpaa: Jeg synes hellere, du selv skulde gøre Socialministeriets Opfattelse gældende, da man nu i Pressen har misforstaaet dette, end lade mig referere det. Det er mig, der har bedt Socialministeren tage Ordet her, for at det ikke skal se ud, som om der er nogen Uoverensstemmelse, eller som om man fra Justitsministeriets Side skulde ønske at gøre Socialministeriet Uret. Men jeg burde altsaa, da jeg læste disse Bemærkninger igennem, have været opmærksom paa, at de var for kortfattet skrevet, og at det vilde kunne give Anledning til Misforstaaelse. Naar jeg ikke har lagt Mærke til det, er det, som jeg siger, formodentlig, fordi

det egentlig ramte mig selv — denne Socialministeriets Opfattelse er allerede fra den Tid, da jeg var Socialminister. Den ærede Ordfører for Venstre sagde, at hvis jeg her er gaaet imod Socialministeriet, vilde den ærede Ordfører give mig Ret, men noget saadant er der slet ikke Tale om, for der er ikke Uenighed mellem de to Ministerier om, at der — for Tiden i hvert Fald — ikke findes paalidelige Kriterier for Nedarvning af de Abnormiteter, som altsaa ikke er taget med i Lovforslaget.

Vi kommer saa til det meget interessante, og ogsaa meget vigtige, Spørgsmaal: om den ærede Ordfører for Venstre har Ret i, at Forslaget er uheldigt formuleret med Hensyn til Aandssvage og Psykopater. Hvad er Aandssvaghed? — sagde den ærede Ordfører for Venstre. Skal Sinkerne med? Nej, efter min Mening skal Sinkerne absolut ikke med. Jeg vil være meget villig til i Udvalget at drøfte disse Problemer — det maa vel særlig blive med Repræsentanter for Retslægeraadet, man skal forhandle, hvis man vil ind paa en nærmere Definition af Aandssvagheden. Paa den anden Side kan jeg ikke undlade at give det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) Ret i, at det er lidt farligt at stille bestemte Grænser op, saaledes at man tror — lad mig tage et Eksempel —, at enhver, der *ikke* har en Intelligens-Kvotient af 75, maa falde ind under Loven, og enhver, der *har* en Intelligens-Kvotient af 75, falder uden for Loven. Jeg er, som sagt, villig til at undersøge dette Spørgsmaal, men jeg vil gøre den ærede Ordfører for Venstre opmærksom paa, at det netop med Hensyn til Aandssvaghed er meget farligt at sætte saadanne bestemte Grænser. Paa den anden Side vil jeg være villig til at definere det saaledes, at Personer, der ikke engang af Aandssvagevæsenet stemples som aandssvage, selvfølgelig ikke falder ind under Loven.

I den Forbindelse sagde det ærede 13de tingvalgte Medlem: Hvem skal afgøre dette? Der staar i § 3: Hvis der er Grund til at antage, at nogen af Brudfolkene er aandssvag. . . . Ja, men hvem skal afgøre dette, skal Tinglysningsmyndighederne? En saadan Formulering var ikke tilfredsstillende for den ærede Ordfører for Venstre. Indtil videre holder jeg dog paa denne Formulering. Det er netop ikke Meningen, at Formuleringen skal være alt for fast. Hvis det Spørgsmaal rejses, om en af Brudfolkene er aandssvag — og det rejses vel paa Grund af Forhold, der er kendt paa de forskellige Steder —, ja, saa bør det afgøres; men jeg ved ikke, om det vil være rigtigt at